

เล่าประวัติสมัยอยู่กับหลวงปู่มั่น และสมัยสลับไปโลกทิพย์

หลวงปู่สมชาย จิตวิริโย

ความจริงอาตมานี้เป็นหลานศิษย์ ไม่ใช่ลูกศิษย์ เป็นหลานศิษย์ของหลวงปู่มั่น เคยไปอาศัยท่านอยู่เมื่อตอนญี่ปุ่นจะเข้าเมืองไทยอะ ปี พ.ศ. ๒๔๘๗ อาตมาจำพรรษาอยู่ทางบ้านพรรษาเดียว ออกพรรษาแล้วก็ออกเดินทางไปสู่สำนักของหลวงปู่มั่น ภูริทัตตเถระ ก็จะเล่าประวัติของตัวเองนิดๆ ประกอบไปด้วย เพื่อจะได้เข้าใจว่าทำไมถึงได้เป็นลูกหลวงปู่มั่น ในระหว่างที่อาตมาออกไปบวชเป็นสามเณร เป็นสามเณรนะ อาตมาบวชเป็นสามเณรอายุ ๒๐ จนถึง ๒๑ ปี ถึงจะบวชเป็นพระ อยู่ชะสองปี

ที่นี้ระหว่างที่เป็นบวชเป็นสามเณรแล้วเนี่ย ในเรื่องการเข้าถึงศาสนาในเบื้องต้นก็น้อยไป ก็ยอมไม่สะดวก อย่างที่เล่าประวัติให้ฟัง เพราะอาตมาเองก็อาภัพด้วยการเกิดมาก เนื่องจากว่าเกิดในตระกูลที่มีลัทธิต่างพุทธศาสนา ตระกูลของ

อาตมาหลวงเสนา ท่านเป็นศาสดาหรือหัวหน้าใหญ่ของอีก
ลัทธิหนึ่ง ในฐานะอาตมาเป็นหลานของท่าน ก็ต้องเชื่อฟัง การ
กระทำอะไรทั้งปวง ก็ไม่ให้เป็นผลกระทบทกระเทือนหรือเป็น
ผลเสียต่อท่าน อันนี้ก็ต้องพยายาม จึงเป็นเหตุให้ศึกษาทางด้าน
พุทธนี้น้อยเหลือเกิน แต่ก็มี ความพยายามสูง แต่ก็ไม่ได้รับความ
สะดวกเท่าที่ควร เพราะว่าทำมากหนักก็เป็นผลกระทบทกระเทือน
บรรพบุรุษผู้สำคัญของเรา ถ้าจะไม่ทำ ใจมันก็อยาก ก็ต้องมี
ความพยายามเล็ดรอดออกไปศึกษาอยู่เสมอ อันนี้ยอมไม่
สะดวก เรียกว่าเป็นผู้อาภัพในการเกิดมาก

ที่นี้ต่อมาได้จังหวะดี ในเมื่อท่านเสียชีวิตไปแล้ว ก็ได้เอาตน
บรรพชาเข้ามาในบรรพพุทธศาสนา แล้วก็ตั้งใจประพฤติปฏิบัติ
อยู่ ในระหว่างนั้นความเข้าใจจากตำราที่เข้าใจแล้วนี้กว่า การ
เข้าไปใกล้ผ้าเหลืองนี้คงจะเต็มไปด้วยความสุข เราอยู่เป็น
สมรวาสนี้มันอยู่รอบรับทุกข์ทุกวัน มันมีความทุกข์เฝ้าเข้ามาทุก
วันทั้งกายและใจ มีความดิ้นรนพยายามอะไรต่ออะไรต่างๆ

นานับประการ อย่างที่ท่านทั้งหลายทราบ อยู่ดี ๆ เท่านั้นเอง ที่นี้
ความเข้าใจอันนี้แหละ

ในเมื่อเราบวชแล้ว เข้าไปอยู่ใกล้กับผ้าเหลือง มันกลับผิด
ซะแล้ว ผิดในตอนนั้นเข้าไป รู้สึกว่าลูกเต้าบอกไม่นอน สอน
ไม่ได้ตัดหางปล่อยวัด ส่วนมากมักจะเป็นอย่างนั้น ในเมื่อไป
รวมตัวกันเยอะๆ แล้ว ตอนนั้นมีสามเณรอยู่ด้วยกันถึง ๒๕ เณร
ไม่ใช่ร้อย มันก็มีแต่ความวุ่นวาย มีแต่ความทะเลาะเบาะแว้ง
กัน การเดินจงกรมนั่งสมาธิซึ่งเราเนีย ตั้งใจไว้เป็นอย่างดี เข้าไป
ก็ตั้งหน้าบ่าเพี้ยน ก็ไม่ได้รับความสะดวกเท่าที่ควร เพราะ
สามเณรเหล่านั้นมาก่อวุ่นวาย บางที่เดินจงกรมอยู่ดีๆ มาเตะขา
เราซะลุ่ม บางที่ก็นึกโมโหวุ่นขึ้นมา

แต่ก็นึกขึ้นมาได้ว่า ถ้าเราทำอะไรไม่ดีในระหว่างห่ม
ผ้าเหลืองอย่างนี้ เป็นผลเสียมาก เพราะบัดนี้เราเป็นลูกพระ
ตถาคต พ่อของเราวิเศษเหลือเกิน เราต้องประพฤติตัวของเรานี้
ให้ดีพอสมควร คิดได้อย่างนั้น ก็พยายามอดทนสู้้อย่างเนี้ย
ตลอดมา

จนกระทั่งวันหนึ่งหลวงปู่บัว หลวงปู่บัวนี่ท่านได้ทราบจาก
ใครไม่ทราบ ว่าหลวงปู่มัน ภูริทัตตเถระนี้เป็นพระอรหันต์ พอได้
ยินคำว่าอรหันต์ซึ่งตัวเองบวชมาเพื่ออรหันต์ เพื่ออยากให้เห็น
อรหันต์ เพื่ออยากให้เห็นคุณสมบัติของพระอรหันต์ ว่าวิเศษแค่ไหน
แต่ในเมื่ออยู่ในตำราแล้ว วิเศษแน่ ตามมโนภาพที่แสดงออก
แต่ในเมื่อเราประพฤติเข้าไปถึง จะเป็นยังไงบ้าง อยากจะฟัง
อยากจะได้จะรู้จะเห็น พอได้ยินว่าหลวงปู่มัน ภูริทัตตเถระเป็น
พระอรหันต์ เท่านั้นแหละ ก็รู้สึกว่เกิดความปลื้มใจขึ้นมามาก

เสร็จแล้วก็ขออนุญาตลาท่านอาจารย์ว่า กระผมจะขอลาไป
อยู่กับหลวงปู่มัน อาจารย์ไม่ยอม ลาเท่าไรก็ไม่ยอม ลายังไงก็ไม่
ยอม นิสัยสันดานเดิมของอาตมานี้ไม่ค่อยฝ่าฝืนผู้ใหญ่ ก็มักจะ
มีความพยายามหาอุบายวิธีต่างๆเข้าไปคุย ก็ไม่สำเร็จ ในเมื่อไม่
สำเร็จก็ต้องฝ่าฝืนกันบ้างแหละ โดยขโมยหนี คิดว่าอย่างนั้น พอ
เสร็จแบ่งของแล้ว ก็ออกหลังวัดเลย ผ่านเลย หนีเลยก็แล้วกัน ไป
อยู่กับหลวงปู่มัน ภูริทัตตเถระ ตั้งหน้าบุกขึ้นไป

ในระหว่างทางที่เราเดินไปนี่แหละ สมัยนั้นไม่มีรถ เดินก็ปวด
งม้นมากเหลือเกินสมัยนั้น ช้างเสือม้นชุม เราก็เดินบุกป่าไป
ในระหว่างที่ไปด้วยกันก็มีพระไปด้วยกัน ๔ องค์ แล้วก็มี
สามเณรคืออาตมาเป็นผู้อุปัฏฐากไป ในเมื่อไปตามทางก็ได้ยิน
ข่าวว่า พระอาจารย์แดง กาฬสินธุ์ สมัยนั้นท่านอยู่ที่บ้านคำคา
ก็รู้สึกว่าเป็นผู้มีมานะประพฤติดี เป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่มนั่ ก็ได้
เข้าไปหาหลวงปู่ พอเข้าไปดูปฏิบัติข้อปฏิบัติแล้ว ไม่เกิดความ
เลื่อมใส อึดอัดใจว่า ถ้าเราอุตส่าห์พยายามไปถึงสำนักหลวงปู่
มนั่ หากเป็นอย่างที่เราเห็นนี้ เราจะเสียใจที่สุด

ก็คิดว่าสู้กัน ถ้าไม่ดีเราก็ต้องสู้ ถ้าเราได้ความดี เราก็อยู่
สิ่งที่มันไม่ดี เราจะฝืนอยู่ไม่ได้เด็ดขาด ต้องรีบสู้กันนอน ใจก็
ชักเผอเรอะ พอไปเห็นที่นั่นแล้วรู้สึกว่ ชักๆจะยังงี้ก็ไม่วู้ ก็เลย
ออกเดินทางเรื่อยไป เรื่อยไปๆ ก็ได้ยินข่าวท่านนึ่งว่าดังที่สุด ก็
ได้แก่หลวงพ่อศร ทางเมืองอีสานเค้าเรียกว่าผู้ค้อ ดังที่สุดแต่
ท่านเป็นฝ่ายมหานิกาย โอ้โฮ โด่งดังจริงๆ อาตมาไม่ถึอ
ธรรมยุตินิกาย ขอให้ดีชะอย่าง เราขอถวายตัวเป็นลูกศิษย์

คำว่า ยุติ(ธรรมยุต) กาย(มหานิกาย)นี้ไม่ได้อยู่ในสมอง
อาตมาเลย คือไม่สนใจในคำนี้ อาตมาไม่อยากได้ยินด้วยซ้ำ
คำว่า ธรรมยุต มหานิกาย อยากได้ยินคำเดียว พระสงฆ์ไทย ใจ
ไม่ชอบ แหม จะแยกกันอะไรกัน ไม่ชอบมาแต่ไหนแต่ไรมา ถือ
ว่าไม่น่าเป็นอย่างนี้ ลูกพระตถาคต คิดว่าอย่างนั้น นี่ไม่ชอบ
ตั้งแต่สมัยบวชใหม่ๆเลย ไม่ชอบจริงๆ

จนกระทั่งไปอยู่กับหลวงปู่ ไปดูปฏิบัติข้อปฏิบัติแล้ว ฝึบ
เยอะ ท่านรักษามาก เมืองอีสานมีฝึบอบเยอะ ก็คนเป็นปอบก็
มารักษากัน ไปดูท่านทำแล้ว เอ มั่นบ่าปไม้วะ ตีเขาบ้าง อะไร
เค้ามั่ง ตีบ้าง ตีคนเป็นปอบบ้างอะไรเหล่านี้ ไม่ได้เรื่อง ต่อนี้
ไปก็ทำให้ใจเขามากเลยที่นี่ เขามาก เอ๊ะ ถ้าเราไปถึงสำนัก
หลวงปู่มันเป็นอย่างนี้ เราทำไง ตั้งปัญหาถามตัวเอง ถ้าไปถึง
ปั๊บ เป็นอย่างนี้ไม่พัก ก็เลยกลับแน่นอน กลับมาสัก ไม่อยู่
ตัดสินใจไม่อยู่นะ

ก็พยายามไปหาท่านอาจารย์สนธิ อาจารย์สนธิอยู่ที่ถ้ำ
พระเวส อำเภอนาแก พอไปถึงทางโน้นก็ดู อึม เข้าชั้นเข้ามา
นิดหนึ่ง ทำให้ใจนี้สบายขึ้นนิดหนึ่ง ก็หวนกลับเรื่อยมา

ผ่านมาถึงท่านอาจารย์ภู พอมาถึงอาจารย์ภู อาจารย์ภู “เข้า
ไปไม่ได้แบบนี้ เข้าไปไม่ได้” ถามเป็นยังงี้ “ยังไม่เรียบร้อยนี่
เข้าไปไม่ได้” ชักดีใจขึ้นมาเป็นกอง ทำจะดีแน่เลยเว้ย ก็เลย
ตัดสินใจฝึกอยู่กับท่านเป็นเวลาพอสมควร ท่านบอกว่า
“เรียบร้อยแล้วนะ สมควรแล้ว เข้าได้” เออ ถ้าอย่างนั้นก็ เอาละ
ตกลง คือหมายความว่าสมัยนั้นก่อนจะเข้าไปหาหลวงปู่มนัสนี้
ถ้าไม่ดีพอสมควร ครูปาอาจารย์ซึ่งอยู่ในด้านหน้ากันนี้จะไม่
ยอมปล่อย ต้องมองเห็นว่าสมควรจึงจะยอมปล่อย เห็นว่าไม่ดี
ท่านไล่กลับเลย ท่านไม่เอาหรอก

สมัยนั้นคล้ายๆกับว่า ไม่มีคำว่าเกรงใจ ไม่มีคำว่าเห็นแก่
องค์โน้นองค์นี้ ไม่ คือต้องพิจารณาตามสมควรว่าด้านไหนก็
แล้วแต่ หากปล่อยพระไม่สมบูรณ์เข้าไปนั้น ด้านนั้นจะต้องถูก
ว่าไม่น่าปล่อยอย่างนี้เข้าไปให้ท่านไม่สะดวกสบาย ก่อกวนท่าน

เพราะฉะนั้นเราต้องไปฝึกก่อน พอได้ยินแค่นี้ก็สบายแล้ว สบาย
ฝึกจนกระทั่งแน่ใจตัวเองว่าเราก็สมควรแล้ว ท่านก็บอกทันทีว่า
“สมควรแล้วนะ เข้าได้” ก็เข้าทันที

พอเข้าไปนะ ไปถึงบ้านหนองผือปั๊บ คนในหมู่บ้าน เด็กเท่า
หัวกำปั้นก็มี ว่าอย่างนั้นก็แล้วกันเถิด มันแตกต่างจากเด็กอื่นๆ
มากเหลือเกิน พอเห็นพระเจ้าพระสงฆ์ แม้แต่อยู่บนบ้านลงมา
ไม่ทำ อยู่นอกกระชาน มายกมือหัวสลอน มันยิ่งทำให้เราทิ้งเข้าไป
ไปอีกนะ คนเฒ่าคนแก่ เห็น มายกมือไหว้ แม้แต่ผู้หญิงกำลังตัก
น้ำ ทางนั้นผู้หญิงชอบตักน้ำกัน อาบน้ำกัน วางหาบน้ำทันทีหนึ่ง
พนมมือ เอ๊ะ สิ่งที่เราไม่เคยได้เห็นได้ยิน เห็นซะแล้ว ชักทำให้ใจ
สบายขึ้นมา

จนกระทั่งออกเดินทางข้ามทุ่งนาเล็กๆ ทุ่งนาหนึ่ง เข้าไปมีต้น
มะม่วง เป็นสัญลักษณ์อยู่ประตูวัดเลย พอเหลือบเข้าไปเห็น
ทรายขาวสะอาด ใจเปี่ยมความรู้สึก เปี่ยมทันทีเลย พอเดินเข้า
ไปถึงวัดปั๊บ มองถึงความเป็นอยู่ของพระสงฆ์ มองหา ไม่มี ไม่รู้
ไปไหนกันหมด พอเข้าไปถึงกลางวัด เห็นความสะอาดสะอาด

ทรายขาวงาม ใบไม้ซักใบหนึ่งจะหล่นลงไปก็ไม่มี เพราะท่านปิด
กวาดเสร็จใหม่ๆ โอ้โฮ ใจนี่มันเป็นกองเลย สบายมาก

พอเดินเข้าไปใกล้ศาลาเล็กๆอยู่หลังหนึ่ง ไปด้วยปากไม้ไผ่
เค้านอกท่านครูบาใหญ่มาแล้ว สมัยนั้นเรียกครูบาใหญ่ ท่านครู
บาใหญ่มาแล้ว เหลือบไปเห็น ท่านเดินมา โอ้โฮ ใจเนี่ย ดีใจเป็น
กองเป็นก๊อ การเดินเหินของท่านเรียบร้อย ถึงแม้อายุท่านสมัย
นั้น ๗๐ ปีอะไรเหล่านี้ะ ก็มาดูกิริยาอาการของท่านสมบูรณ์ดี
พอเข้าไปถึงบับ ท่านเดินขึ้นไปศาลา หับด้วยปากไม้ไผ่แล้วเดิน
ขึ้นไป กุ่มก่ำๆ คนแก่เดินขึ้นไปนี้ ท่านก็เรียบร้อยพอสมควร ไป
เห็นกิริยาอาการ การกราบ การไหว้ มันประทับใจไปหมด

ความรู้สึกมันเปลี่ยนไปๆ เปลี่ยนตามอย่างไร คือความ
เชื่อก่อนนั้นเอง เชื่อเลยว่าน่าะ น่าเป็นพระอรหันต์ เกิดมั่นใจ
อย่างนี้ พอเสร็จเรียบร้อยไปกราบท่าน ท่านเอ่ยคำพูดขึ้นมาว่า
“มาแต่ไหน จุดประสงค์มาธุระอะไร” ท่านถามออกมาแต่ละ
ประโยค เราก็ตอบๆ พอเราตอบว่า “ตั้งใจอยากจะมาศึกษา
ธรรมะปฏิบัติกับครูบาอาจารย์” ท่านบอก ดีแล้ว

ท่านก็แนะแนวให้เลยว่า “นะ เอาเถอะ เอ้ย นี่มีที่บ้างมั้ย
หละ” ว่าอย่างนั้น เค้าบอกว่า มี นี่เิงตรงโน้นว่าง ท่านชี้ไปข้างๆ
ว่าตรงโน้นว่าง พอลงไปเสร็จ แทนที่เราจะขึ้นไปบนกุฏิ กลับพระ
ไปส่งในดินเลย อ้าว อะไรกันนะ ถามว่าเนียพระเพ็งออกไปนะ
เพ็งออกไปวันนี้เอง เพ็งจะว่าง คือกอไผ่นะ ไม้ไผ่ไผ่นะ มันคลุม
ข้างบนเนีย ข้างล่างไม่มีแดด เราเดินจงกรมได้สบาย

มองไปแล้วเนีย มองไกลๆเห็นกลดเรียงกันเป็นแถวเลย ใ้
โห ยิ่งไปเห็นอย่างนั้นใจก็ยิ่งเป็นกองเป็นกือขึ้นมา ก็เข้าไปปัก
กลดทันที พอปักกลดกางมุ้งกางอะไรเสร็จเรียบร้อย เราก็รอ
จังหวะออกมาถาม ถามว่าเราจะเอายังไงบ้าง ท่านก็บอกว่า
กิจวัตรประจำวันมีอะไรบ้าง ท่านก็มาชักใช้ไผ่เรียง แล้วก็มา
สอนเราหมด ใ้ โหย สบายใจ

พอถึงตอนคำพ่อพระคุณ ท่านจะมีการเทศนาทุกวัน เรา
ไม่ได้อยู่โรงเรียนปริยัติหรอก แต่เราได้ยินครูบาอาจารย์สอนทุก
วันนี้ เกิดความเข้าใจปฏิบัติทาข้อปฏิบัติพอสมควร เพราะฉะนั้น
พอถึงตอนคำเราก็ไปฟังเทศน์ ยิ่งไปฟังเทศน์ ยิ่งประทับใจเข้า

ยังอยู่หลายวันมาวัน ยิ่งเห็นความดีของท่านสูงขึ้นๆเป็นลำดับ
อันนี้เป็นสิ่งประหลาดอยู่อันหนึ่ง

วันหนึ่งอาตมาเคยเล่าให้อาจารย์ฟัง อาตมาประหลาดใจ
อยู่อันหนึ่ง คืออาตมาเป็นสามเณร ตอนนั้นไปมันหน้าหนาวนี้
หนาวจัดจริงๆ ที่นี้พอถึงตอนค่ำ เราจะต้องต้มน้ำร้อนน้ำชาขึ้น
ไปถวายพระ แล้วพระท่านฉัน แล้วเราอยู่ใต้ถุน ไม่มีสิทธิขึ้น
ข้างบน เรานั่งฟังธรรมะต้องอยู่ใต้ถุนกุฏิ ต้องเอียงหูฟัง ถ้าท่าน
พูดเบา ก็ต้องยืนขึ้นเอียงฟัง เราก็อยากได้ยินได้ฟัง เคঁว่าศิษย์
ใหม่เหมือนยักษ์กระหายเลือดงั้นเถอะ อยากได้ยินได้ฟัง
เหลือเกิน

พอตีไฟเต็มทีเสร็จแล้ว เราก็เข้าไปฟัง น้ำกำลังเดือด ที่นี้ก็ให้
เพื่อนกัน เอ๊ย ไปดูหน่อยล ก็ไม่มีใครไป ต่างองค์ก็ต่างสนใจ
ธรรมะ เอียงกันเต็มที่เอาแต่ฟัง จบ จบลงไปแล้วเสร็จนะ ความ
หนาวไม่รู้มันมาจากไหน หนาวขนาดไหน เรียกว่านิ้วมือนี้กำไม่
เข้า หนูนี้นึกไม่เจ็บเลย เอางี้ก็แล้วกัน จับหนูนี้น้ำแข็ง ผ้า
ห่มไม่มี เรายืนฟังเอียงกัน

โอ้โฮ จนไปถึงหม้อเสร็จแล้ว ร้าวซะแล้ว นายดวง ตอนนั้นก็
เป็นสามเณรดวง เฮ้ยนี้ เราเป็นหัวหน้าใหญ่เขานะ เราต้องเป็น
คนรับผิดชอบ โยนให้ เราก็ต้องรับ พออาตมาเป็นเณรใหญ่
ต้องรับ เป็นหัวหน้าเค้า ต้องรับ ยังไงก็ต้องยอม รับรองพุงนี้
กระเด็น ถ้ามเป็นไง ถูกไล่แน่นอน

“เออวะ ไล่ยังไงวะ ผมอุตส่าห์มา อยากจะฟังธรรมะ ผมเพิ่ง
จะมาฟังธรรมะไม่กี่คำนี้ ไล่หนีผมก็แย่นะสิ ผมเสียสละมาไกล
ขนาดนี้” ว่าอย่างนั้น

“จะไล่ผมได้ยังไง ผมก็อยากจะฟังธรรมะนี่หว่า” เอาแน่หละ
ที่นี้เสร็จเรียบร้อยแล้วก็ อาจารย์มหาบัว อาจารย์วัน อาจารย์
ทองคำเดินมา

“นี่ รู้หรือเปล่าตัวเองผิด”

“เกล้ากระผมรู้”

“ถ้าหาหม้อไม่ได้นะ ให้รีบเตรียมตัว”

ไปหาที่ไหน พ่อก็ไม่มี แม่ก็ไม่มี เพิ่งจะมา จะไปรู้จักใครเล่า
จะไปขอใครเล่า ตายสิ อู๋ย ตายเลย หลวงปู่เดินด้อมๆลงมา คุย

กันก็ไม่ใช่ใกล้ แล้วก็ไม่ได้ว่าอะไรแรงเลย ก็ลงมาพอดี เดิน
ด้อมๆมาถึง

“อะไรเว้ย แหม เมื่อคืนนี้ หม้อข้าวซะแล้วหรือ” ว่าอย่างนั้น
ท่านหัวเราะซิกๆๆ ตกใจนะมันขาอ่อนมาพูดถึงหม้อ ตายแล้ว
เว้ย เราคงไปแน่ๆแล้ววะ นี่ดวงบอกแล้วว่านี่ พรุ่งนี้กระเด็นแล้ว
หวะ พอเสร็จแล้วท่านบอกว่า

“อืม ดีแล้ว ไม่เป็นไรหรอก ธรรมะเนี่ย หาฟังยากนะ ได้ยิน
ได้ฟังแล้ว เราต้องพยายามฟัง ฟังให้เข้าใจ แล้วเราจะปฏิบัติถูก
การปฏิบัติธรรมะมันดาบสองคมนะ ถ้าเราฟังไม่เข้าใจ กระทำนี้
มันอาจเป็นอันตรายต่อตัวเองได้ ศึกษาเถอะ ไม่เป็นไรหรอก ไ้
หม่อนะ ปัดไถ่ วัตถุนอกกาย” ว่าอย่างนั้น

โอ้โฮ พอท่านพูดขึ้นมาแค่นี้ ขาอ่อนเลยผม นั่งยกมือเลยทีนี้
ดีอกดีใจ เราไม่ได้ไปแน่แล้วเลย ดีใจยกมือ เกิดบังเอิญมีสิ่งที่ไม่
ขายหน้า ผู้ใหญ่บ้านมา อายุรุ่นเดียว ผู้ใหญ่บ้านคนนั้นอายุรุ่น
เดียว ผู้ใหญ่บ้านที่หนุ่มที่สุดนั้นแหละเข้ามา ถามว่า

“เฮ้ย ผู้ใหญ่ หม้อแตกวะ หม้อต้มยาแล้วแตกเว้ย ตอนเย็นนี้
ไม่มีหม้อต้มยาถวายพระแล้ววะ มีบ้างมั๊ย” เค้าบอกว่า หม้อสา
หฺรอก ก็หมายความว่าเค้าเลี้ยงหม่อน แล้วมีไหมนะ เค้าสาว
ไหม แล้วเค้าเรียกว่าหม้อหฺรอก เค้าวาง่ายๆอย่างนั้น “ของบ้าน
ผมมีไหมๆ เอามายังไม่ได้ต้ม มีอยู่ใบหนึ่ง” “เออ ถ้านั้นจัดการ
เลย” “ครับ” พอครบปั๊บแกก็วิ่งเลย แหม ใจเป็นกองเป็นกือ อะไร
มันมาช่วยมั่งก็ไม่รู้ ก็เลยเอาหม้ออันนี้มา ก็เลยมาต้มน้ำได้ต่อ
พวกที่กำลังจะกระเทีบเรา ก็กลับหงอยไป ถ้าไม่จั้นคงอร่อยเลย
หฺละ คงอร่อยแน่ๆ ผลที่สุดได้อยู่ต่อ นี่สิ่งประหลาดที่เกิดขึ้น
เบื้องต้น กระทำให้ได้เห็น เข้าชั้นนะ เข้าชั้น

ที่นี้ต่อมาก็อยู่เรื่อยมาๆๆ เป็นเวลานานพอสมควร ก็แยก
ออกไปจำพรรษา แต่ก็จำพรรษาไม่ได้จำที่นั้น ไปจำที่อื่น เสร็จ
เรียบร้อยจนถึงอายุครบ หลวงปู่ท่านจัดบริหารให้ ท่านก็เรียกแม่
นุ้มมา แล้วก็เรียกหลวงปู่ฝั้น หลวงปู่กงมาว่าให้หลวงปู่ฝั้นเป็น
อาจารย์สวด หลวงปู่กงมาเป็นอาจารย์สวด ไปเอาพระธรรม
เจดีย์จุม “ลูกศิษย์เรามาเป็นอุปัชฌาย์นะ สามเณรนี้คงจะทำ

ประโยชน์ได้ดีมาก” ท่านก็บรรยายของท่านไปตามเรื่องของท่าน
นั้นแหละ เอาเถอะ เป็นสิ่งที่เราไม่ควรพูด เอาเถอะ

ท่านเล่าพอสมควรเสร็จ เราฟังก็ อึ้ง ชึ้งใจ ท่านหลอกให้เด็ก
ขยันนี้หว่า คิดว่าอย่างนั้น เราก็จะขยันนี้หว่า ท่านบอก เราก็ขยัน
แหละ ผลที่สุดพอบวชเสร็จเรียบร้อยดีแล้ว ก็หวนเข้ามาอยู่กับ
ท่าน ไปจำพรรษากับหลวงปู่ฝั้นก่อน แล้วก็หวนกลับเข้ามา พอ
มาอยู่เสร็จเรียบร้อยดีแล้ว ได้เวลาพอสมควร เราก็จะออกไป
บำเพ็ญ จะออกไปบำเพ็ญต่อ เสร็จเรียบร้อยก็บำเพ็ญเวียนไป
เวียนมาจนกระทั่งปีที่ท่านจะมรณภาพ ก็เวียนเข้าเวียนออกห้าปี
กว่าเกือบหกปีแหละ

เข้าไป เข้าไปก็ไปนวดขาท่านอยู่ นวดไปนวดมา นวดมา
นวดไป ก็คิดว่า ก่อนเราจะออกบำเพ็ญคราวนี้นั้น เราควรไป
บอกลาแม่หนุ่ม ซึ่งเป็นผู้จัดบริหารให้คู่หลวงปู่ และต้องไปกราบ
ลาครูอาจารย์หลวงปู่ฝั้น แล้วก็อาจารย์กงมา แล้วก็ไปกราบลา
พระเดชพระคุณสมเด็จพระธรรมเจดีย์ เพราะท่านอนุญาตก่อน จึง
จะออกไปบำเพ็ญต่อ ตัดสินใจว่าอย่างนั้นแหละ

ทีนี้นวดขาก็จะดีกหน้อย วันนั้นท่านเทศน์ดีก เหน้อย แต่คิดว่าเราจะข้ามเขานี้นับได้เลย จากนั้นจะไปบ้านนาใน ข้ามเขาเรื่อยไปจนกระทั่งถึงลาดกระเมอ แล้วก็ข้ามเขานางแก้ว ลงข้ามไปพระนคร สามลูกเขาใหญ่ๆ เหน้อยน่าดู ว่าจั้นเถอะ คิดว่าคงเหน้อยน่าดู วันนี้ควรจะนอนแต่วันๆหน้อยจะดีนะ คิดอย่างนั้นคิดไว้ในใจ

หลวงปู่ท่านนอนอยู่ ท่านพูดลอยๆขึ้นมาว่า

“เฮ้ย จริงนะ สังขารไม่น่าหักโหมเลย ข้ามเขานี้ สามลูกไม่ใช่เล่นนะ ถ้ากำลังไม่ดีจะเป็นลมไปซะ เพราะมันก็แดดนี้แหละ”

ท่านพูดลอยๆอย่างนั้น ไม่รู้ว่าพูดกับใคร ก็ตกใจ เฮ้ย นี่ท่านพูดกับใครวะ คือตกใจ มั่นงงๆ มั่นงงแบบว่า ทุกอย่างที่เราอ่านมันเป็นนิยาย ไอ้เรื่องนิยายมันจะจริงได้ยังไง หรือมันจริงขึ้นมาแล้วนี่ ถ้ามั่นเองว่าอย่างนั้น ทีนี้ เอ้า นวดขาต่อวะ นวดไปก็คิดไป นวดไปก็คิดไป ทีนี้คิดเรื่องไอ้ปัญหานี้

“อืม อันนี้น่าจะจริงแล้ววะ” พอดีเราคิดจบก็ (หลวงปู่มั่น)
เอ่ยคำนี้ขึ้นมาขึ้นนะ เอ๊ ถ้าอย่างนั้นเราจะพยายามเอาวิชานี้ให้ได้
ขออุทิศชีวิต ตายก็ตาย ถ้าเราไม่ได้ดี ตายนะ ถ้าไม่ตายขอให้ได้
อันนี้ เอาให้ได้ชาตินี้ คิดว่าอย่างนั้น

พอคิดจบ ท่านพูดมาเลยว่า “เอาจริงหรือ”

อะไรกันวะ “เอาจริงหรือ เอ้อ ถ้าเอาจริงก็ดีนะ พยายามนะ”
ว่าอย่างนั้นนะ

“พยายามนะ ต้องตั้งใจ”

เอ๊ อะไรกันนะ อะไรกันแน่ ถ้ามัวแต่ตัวเองตลอดว่า อะไรกันแน่
มันใจแล้วหรือยัง ก็เลยเกิดทำให้เรามองถึงนิยายต่างๆที่อ่าน
ตั้งแต่เป็นเด็ก ชอบเหลือเกิน นิยายของฤๅษี นิยายของ
อริยบุคคล และมาดูตามอนุพุทธประวัติต่างๆ บรรดาสาวกของ
พระพุทธเจ้าแต่ละองค์มียังงี้บ้าง เราอ่านก็ไม่ได้ติดใจอะไรมาก
ก็นึกว่าคงจะเป็นนิยายซะมากกว่า อะไรเหล่านี้ แต่ในเมื่อมา
ประสบอันนี้ เอ๊ะ อะไรนะ อะไรนะมันจริงได้หรือ มันก็ทำให้เกิด
เชื่อว่าจริง สิ่งเหล่านี้มีจริงซะแล้ว

ก็เลยตั้งปณิธานไว้ในใจ เอาแล้ว ชาตินี้ ขอสู้ที่สุด เอาเถอะ
ถ้าไม่ดี ให้มันตายซะดีกว่า ถ้าไม่ตาย ให้ดี ถ้าเราจะมานั่งกอด
เขารอวันตายเหมือนหลวงตาทุกๆไปที่เราเห็นๆนี้ เราไม่อยู่
เด็ดขาด เอ้อ ว่าอย่างนั้นในใจ เสร็จแล้ว ท่านก็ดีนะ เสร็จแล้วก็
ตื่นเช้าขึ้นมา ก็มากราบลา ท่านก็สอนต่อเสริม ก่อนออก
อนุญาตออกเดินทาง ไปลาครูบาอาจารย์ ก็เป็นอันว่าทุกท่าน
ไม่ได้ขัดข้อง ยินยอมให้ไปประพฤติปฏิบัติ จึงได้หนีไปปฏิบัติ
หนีไปปฏิบัติ เร่งปฏิบัติ

พอไปเร่งปฏิบัติอีก โอ้โฮ เร่ง ไม่ใช่เล่นๆเหมือนกันนะ สาม
เดือนไม่เคยเอาหลังแตะพื้นเลย บุกร้างๆ จนกระทั่งใช้ขึ้นนั่นนะ
ทนไม่ไหว เอนบ้าง อยู่ตั้งแต่เดือน ๑๑ ออกพรรษาแล้วในเดือน
๑๑ แรมนะ ออกพรรษาแล้วไม่มีกฐิน ผ่นเลย ไปอยู่จนกระทั่ง
เดือน ๘ ใช้ป้ามั่นขึ้นแรง กลับมาอยู่กับอาจารย์สีลา อิสสโร

โอ้ มาเป็นใช้สลับ ๑๕ ชั่วโมงกว่า เนี่ยที่มันจะประจักษ์จริงๆ
อาตมาไปอยู่สวรรค์สิบชั่วโมงกว่า สลับไฉ่ สนุก ตอนสลับนี้

สนุก แต่ตัวเองไม่รู้่ว่าตัวเองตายหรือก มันไม่รู้ยังงั้นนะ มันไม่รู้
เพราะว่ามันเป็นอย่างนี้

ในระหว่างความทุกข์เวทนากำลังบีบคั้นเราอยู่นั้น มัน
กระวนกระวายที่สุด ไม่รู้จะเอาใจไปไว้ตรงไหน ทั้งๆที่เราก็ม
สมาธิอยู่ แต่มันวางไม่ลงเลย ทุกขเวทนามันบังคับเรา ว่างั้นก็
แล้วกัน จนกระทั่ง เอ๊ เรายังไงดีน้อ ประคองท้องมากที่สุด ทำไม
ถึงประคองท้องมาก ท้องของเรามันเหมือนเอาหินก้อนหนักๆมา
ทับ ยุบลงๆ หายใจออก ไม่ออก ใส่มันหมุนตัว อัดขึ้นมา อัด
ขึ้นมาคอบอย โอ้โฮ ความเจ็บปวดไม่มีอะไรเทียบเลย

พอซักเดียว มันสะอึก สะอึกก็ก สะอึกก็ก ตัวเองรู้สึกได้ว่าไ้
ความเวทนามันหลุดพลัวะ พอมันหลุดพลัวะลงไป มันก็หมดนะ
สี ไม่มีทุกข์ เอ๊ะ นี่เราหายได้ยังไงวะ ลูกขึ้นมานั่ง มาคิดว่า เออ
เนาะ สะอึกทีเดียวมันหล่นได้ไงวะ เอ๊ หายได้ยังไง ก็เรานี้อะไร
ไม่เข้าเลย แปดวันแปดคืน อะไรเข้าไม่ได้เลย อะไรเข้าไปก็
อาเจียนลูกเดียว มันเข้าไม่ได้ซักอย่าง และอึบทจะหายมันก็หาย
ไม่มีเหตุมีผลเลย สะอึกทีเดียวนหาย

ก็เลยคิดว่า เอ้อ ไปเยี่ยมเณรหน่อยวะ ก็เลยลุก ลุกไป ไป
เยี่ยมเณร เณรไปบำเพ็ญมาด้วยกัน ป่วย เณรนั่นกินนอนแบบ
ภาวนา ขึ้นไปดูแล้ว ก็ไปยืนมองเณร ทีนี้ตามประสาที่อาตมาก็
เรียนมานิดๆหน่อยๆ ไฉ้หมอนี่ก็เพราะเป็นหมอเถื่อนได้นิดๆ เรา
ก็เป็นหมอประจำวัดรักษาพระตามประสา สมัยนั้นไม่ค่อยจะมี
หมอนั้นนะ ทีนี้ก็เห็นสามเณรหายใจยาวปกติธรรมดาดี
แล้ว ก็ก้มลงไปจะไปแตะดูคางซะหน่อยนะ มันเย็นดีหรือยัง แต่
ว่าถ้าไปแตะนี่ถ้าเณรตกใจตื่นขึ้นมาหละ เกิดความไม่สบายจะ
เป็นไง ก็เลยยืนขึ้นมา ยืนคิด เอ๊ะ ไม่เอาดีกว่า

คิดไปคิดมาตามประสาของคนสนใจ ก็อยากจะแตะดูชีพจร
ว่ามันเต้นจังหวะดีมั๊ย อาการเป็นยังไง เร็วช้ายังไง ไฉ้ตาม
ประสาคนที่มีความรู้นิดหน่อย มันก็อยากจะเอาบ้าง ก้มลงไป
เอ๊ะไฉ้ การจับเฉยๆไม่รู้ ต้องกดนิดนึง ถ้ากดนิดนึง ถ้าเณร
ตกใจจะทำยังไง อย่าดีกว่านะ เลยยืน พอยืนขึ้นมาเสร็จ เอา
อย่างนี้ดีกว่า กลับดีกว่า เสร็จเรียบร้อยแล้วเดี๋ยวพุงนี้เราไม่
ไปบิณฑบาตหรอก เราจะมาจัดอาหารถวายเณรแล้วตั้งแต่

พรุ่งนี้เป็นต้นไป จะเป็นหมอประจําเณรนี้อย่างดี จะพยายามให้
เณรนี้หาย เพราะเณรนี้ไปทรมานมาด้วยกัน

เท่านั้นแหละ กลับดีกว่า พอกำลังจะกลับปั๊บ เกิดความรู้สึก
เอ๊ะ ผิดปกติซะแล้ว คือเวลานี้เป็นเวลาวิกาล ตอนอาการจะ
สะอึกอยู่ในระหว่างอาจารย์ท่านไหว้พระ ในระหว่างอาจารย์
ไหว้พระสมัยนั้นก็อยู่ประมาณเกือบทุ่มหนึ่ง ประมาณเกือบทุ่มหนึ่ง
ท่านไหว้พระใช้มัย ตอนนั้นยังได้ยืนอยู่เสียดียงไหว้พระ อันนี้มัน
เป็นตอนค่ำ แล้วทำไมเรามองสามเณรนี้ปกติทุกอย่าง เห็นเนี่ย
เหมือนแสงอย่างเนี่ย เป็นสลัวอย่างเนี่ย แต่มันชัดเจนเหมือนเรา
มองเห็นอย่างนี้ มันเป็นไปได้ยังไง เพราะกุฏิมันก็ปิด ไฟก็ไม่มี มัน
เป็นไปได้ยังไง แค่นี้เป็นเหตุที่ทำให้เราตกใจ รีบกลับกุฏิด่วน

พอกลับกุฏิเสร็จปั๊บ อาตมาก็สันดานไม่ดี คือมีหมาตัวหนึ่ง
มันนอนอยู่ แล้วหมาตัวนี้เป็นเครื่องมือ คืออาตมาสร้างอำนาจ
ส่วนนี้ขึ้นมา ก็เหมือนนักจิตวิทยาสร้างอำนาจขึ้นมาเพื่อสะกด
คน เราก็สร้างอำนาจส่วนนี้ขึ้นมาเพื่อบังคับจิตเรา แต่แล้วก็
ทดลองกับหมาที่นี้เสมอว่า นอนลง ลูก เดินไป กลับมา ซ้ายขวา

จนกระทั่งดีแล้ว เราเอาอำนาจอันนี้มาบังคับประสบการณ์
ประจำวัน

เค้าชมเรา มันจะเบิกบานรับ อันนี้โลกธรรม แต่ของเราก็กว้าง
ไป พอเค้านำเรา มันชักวูบวาบเข้ามาซะแล้ว โลกธรรมมันครอบ
หุ้มเราอยู่ สัตว์มนุษย์ทั้งหลายอยู่ใต้อำนาจโลกธรรม เหมือนไก่ที่
ถูกขังครอบ มันก็เวียนอยู่แค่ในขัง เพราะฉะนั้นจะไปไหนก็
ไม่ได้ เหมือนคนโลกธรรมครอบ ก็ไม่มีวันที่จะพ้นจากโลกไปได้
หมายความว่า เป็นโลกุตตรจิตไปไม่ได้ ก็เป็นว่ามีเกิดซ้ำไป อะไร
อย่างนี้ เราก็ว่ามัน พอว่าปุ๊บมันหยุด เราอาศัยอำนาจนี้คอยจับ
มัน คอยว่ามัน อยู่ตลอดเวลา

ที่นี้หมาตัวนี้มันทำให้เราได้กำลังส่วนนี้มากเหลือเกิน ก็เลย
เดินเข้าไปหาหมาตัวนี้อีก ไล่สันดานเสียของคน พอเดินเข้าไป
หาหมาตัวนี้ หมาตัวนี้วิ่งหนีเลย อันนี้เราสันนิษฐานอีกอันหนึ่ง
นะ อันนี้แปลก อาตมายังคิดอยู่ทุกวันนี้ พอเดินเข้าไป หมาตัวนี้
มันวิ่งเข้าไปถึงใต้ถุนกุฏิ อาตมาตามเข้าไปอีก ตามเข้าไปอีก วิ่ง

รอดไปทางโน้น หางจุกตุต แต่ก็ไม่เห่า คิดว่า เอ้อ เอาน่า เดี่ยว
เดินๆไปมันจะวิ่งตาม ว่าอย่างนั้น เดินเข้าไป มันก็ไม่วิ่งตาม

เวียนไปจนกระทั่งถึงศาลาใหญ่ มีประตู อาตมาไปจับประตู
ฟัง ท่านอาจารย์กำลังสรรเสริญอยู่ว่าคุณสมชายนี้เธอให้เราได้
เข้าใจธรรมะปฏิบัติดี เราชอบไปสนทนากับเธอ เป็นเวลาหลาย
สัปดาห์มาแล้ว เข้าใจดี ท่านผู้นี้มีความพยายามสูง ผมว่าถ้าเค้า
ไม่ตายก่อน เค้าต้องได้ของดี นอกจากตายก่อน แต่เชื่อว่าต้อง
ตายก่อน เพราะเค้าพยายามเหลือเกิน ไม่เป็นอันหลับอันนอน
ว่าอย่างนั้น หรือตายไปแล้วก็ไม่รู้ ว่าไปนั้นซะอีก หรือตายแล้วก็
ไม่รู้หะ เธอบอกว่าอย่าให้ใครไปใกล้นะ เอาน้ำใส่กา เธอห้าม
เด็ดขาด ผีเทวดาห้ามเข้า ถ้ามีกลิ่นเหม็น เธอสั่งว่าให้ฝัง ไม่ต้อง
เผา ดุชิ เธอไม่ต้องการอยากให้เป็นภาระของพระสงฆ์ ห้ามส่ง
จดหมายไปที่บ้านเด็ดขาด ว่าอย่างนั้น ตั้งแต่เธอบวชมายังไม่
เคยส่งจดหมายไปที่บ้านเลย เธอว่าอย่างนั้น ว่าอย่างนั้น

พอดีนิกได้ ไ้ นี เราไปแอบฟังพระคุยกัน ไม่ได้อยู่ในหัตถ
บาสนี้ มันเป็นอาบัตินี้หว่า ตกใจ ถอยหลังเปิดหนีเลยทีนี้ หนี
จนกระทั่งไปถึงกุฏิ

พอไปถึงเห็นตัวเองนอนอ้าปากตาเหลือก เอ๊ะ อะไรกันนะ
ที่นี้แหละ ก็มาดูตัวเอง มาจับดู มาดูทุกอย่าง คือเราก็คือคนนั้นเอง
มันก็เรียบร้อยทุกอย่าง อันนั้นมันอะไร มองก็คือเรา อะไรกันแน
ะ เนี่ยสาเหตุวุ่นวายอยู่พักใหญ่ะ เพราะไม่รู้ว่าตัวเองตาย นึก
ว่าสะอึกแล้วมันหายไป ก็ลุกไปเลย ไม่ได้สันนิษฐานอะไรมาก ก็
เลยไม่รู้ว่าตัวเองตาย นี่มันเป็นอย่างนั้น

ผลที่สุด คิดไปคิดมา มีคนเข้ามาสองคน แต่ว่าเข้าใจว่าคน
สองคนชุดสีขาว เข้ามาถึงเสร็จชวน

“ไป ไปๆ เดี่ยวจะพาไปบ้าน”

“ไปบ้านไหน” ก็ชักดู บอกว่า “ไปไม่ได้หรอก ลองให้เรา
เข้าใจอันนี้สิว่า ไ้ที่นอนอยู่นี้ก็เรา ไ้นี้ก็เรา มันเป็นไปได้ยังไง
ให้เราเข้าใจ”

“ไม่เข้าใจหรอก ถ้าไปกับผมถึงจะสิ้นสงสัย”

“แน่นอน”

“แนลสิ แน่” ไปเลย

ปรากฏว่าเหาะไป ไปเข้าดาวเพชรนะ ตามความเข้าใจนะ แต่จริงเท็จยังงไม่ทราบ เข้าไปในดาวเพชร ตามความเข้าใจ เพราะมองไปทางด้านตะวันออกมีดาวเพชรนี้กำลังขึ้นมา ถามว่าจะไปไหน ก็ชี้ปั๊บ ก็เหาะตามลิวๆเข้าไปเลย

พอเข้าไปถึงปั๊บก็เหมือนบ้านเรา แต่ต้นไม้เคঁาสูง กิ่งเคঁาก็ยาว แล้วก็มองขึ้นไปนี่เหมือนไฟนีออน เคঁาถึงบอกว่าขึ้นไปบนสวรรค์ท้องฟ้าสีทอง กิ่งไม้ใบไม้มันสีทอง ไม่ใช่ท้องฟ้าสีทอง สูงงาม แล้วก็ข้างล่างนี้ความสันนิษฐานนี้กว่าหญ้าเหี่ยวเหมือนหญ้าเหี่ยว หมู่มไม่เห็นดินเลย แล้วเหยียบก็เหยียบหญ้าเหี่ยวนุ่มไปเลย

ตลอดไปถึงเห็นบ้านตัวเอง บ้านตัวเองคือหลังแรกของเทพเจ้า ถ้าเป็นมนุษย์คือขอทานนั่นเอง ขอทาน ผลที่สุดเสร็จแล้วก็ไปเอาหละสีที่นี้ อ้าว นี่บ้านฉันใครสร้าง ทำไมฉันไม่รู้ บอกว่า

ท่านรู้หรือเปล่านี่โลกทิพย์ ของเป็นเอง เกิดมาเพราะอานิสงส์
แห่งความดี

พูดแค่นี้ระลึกได้ว่า เอ๊ะ ตายแล้วมั้งนี่หว่า “เราตายไฉ่มัย”
บอกว่าไฉ่ ไฉ่โธ ถ้าตายอย่างนี้ฉันกลัวทำไมวะ ไม่น่ากลัวนี่นา
ฉันไม่รู้นี่ จึงอย่างเค้าว้าถ้าไปจะสิ้นสงสัย เค้าวธิบายยังงี้ก็ไม่
สิ้นสงสัย ถ้าไปถึงจะสิ้น จริงๆ สิ้นสงสัย เอ้อ นี่ตายเนาะ

พอเริ่มมาตายเกิดเสียใจแล้วทีนี้ เริ่มเสียใจสูงขึ้นแล้ว เสียใจ
สูงขึ้น เพราะมองเห็นความเป็นอยู่ของเราแยะ ถ้าเรารู้อย่างนี้นะ
เราต้องทำความดี แต่แล้วทำไมนะ ตอนที่ไปเรียนเค้าก็หลอกเรา
ว่าตายแล้วสูญชะอีก โห แยะ ผลที่สุดเค้าก็พาเราไปเที่ยวในโลก
ทิพย์ ยิ่งที่ไปเห็นเค้ามีอานิสงส์มากๆ มีสิ่งประดับบารมีมาก ยิ่ง
ทำให้อาตมาร้องไห้ลูกเดียว ร้องให้ตลอดเลย จึงจะต้องหวน
กลับมาถึงบ้านตัวเอง ตั้งใจอธิษฐานว่า ขอให้เทพเจ้าเหล่าเนี้ย
เชื่อข้าพเจ้าเถอะ ถ้าข้าพเจ้ากลับได้นะ จะสร้างความดีใหญ่
ที่สุด เสร็จแล้วพอมมาถึงบ้านตัวเอง อาตมาหันหน้ากลับมาอย่าง

พวกท่านทั้งหลาย หัวสลอนอย่างเนี้ย เต็มไปหมดอย่างเนี้ย
อาตมาก็ประนมมือว่า

“ถ้าข้าพเจ้ามีบุญบารมีเหมือนหลวงปู่มั่น ฎิริทัตตเถระนั้น
แล้ว ขอให้เทพเจ้าเหล่านี้เชื่อข้าพเจ้า ถ้าข้าพเจ้าไม่มีบุญบารมี
ซึ่งจะสร้างได้ดีได้ อย่างท่านปรารภไว้ ที่นี้อาจจะเป็นศูนย์
วิปัสสนากรรมฐาน สถานที่อาตมาจะไปอยู่เนี้ย ท่านปรารภ
อย่างนั้น ถ้ามันเป็นจริงได้สามารถที่จะทำประโยชน์ให้กับพระ
ศาสนาได้ เทพเจ้าเหล่านี้ให้เชื่อข้าพเจ้า ถ้าข้าพเจ้าไม่มี
บุญญาธิการที่จะทำได้นั้น ก็ขอให้เทพเจ้าเหล่านี้อย่าอ้อมก้อมแล้ว
กัน”

อธิษฐานเสร็จก็ยกมือขึ้นบอกว่า “ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเกิด
มาชาตินี้ เกิดในพาเหียรลัทธิ เกิดในลัทธินอกพุทธศาสนา
ข้าพเจ้าเสียใจมาก เพราะฉะนั้นขอให้ข้าพเจ้ากลับไปแก้ตัวอีก
ซักครั้งเถิด” แค่นี้แหละยกมือพร้อมกันพริบ “สาธุ” แหม ขนลุก
ซ่าเลยทีเดียว ดีใจ

เสร็จ โอ้ คำสอนเราดีเหลือเกิน สอนให้ดูที่ดวงดาวทั้งหมด
เนี่ย ดวงดาวทั้งหมดแสนโกฏิดวง เวลาเนี่ยเรานับได้แค่สิบหมื่น
เป็นแสน สิบแสนเป็นล้าน อันนี้โกฏินะ สิบล้านนี่ก็เป็นโกฏี
เพราะฉะนั้นแสนโกฏิดวงทั้งหมด แยกออกเป็นสองประเภท
ประเภทหนึ่งจะมีแสงกะพริบๆ พริบๆๆ คำชี้ให้ดู นี่ดวงนี้ อันนี้ก็
โลกพระอาทิตย์ มีหน้าที่ให้แสงสว่างและความอบอุ่นกับโลกอื่น
เท่านั้น แต่มีโลกอีกโลกหนึ่ง คำก็ชี้ให้ดูนี้ แสงนี้เหมือนเราอยู่ใน
โลกมนุษย์มองถึงโลกพระจันทร์ มีแสงนี้ อันนั้นเป็นอีกประเภท
หนึ่ง พวกนี้มีวิญญานของสัตว์และสัตว์อยู่ เช่นดวงในโลกมนุษย์ที่
เรามาเมื่อ ก็คือดาวดวงนี้ คำก็ชี้ดาวดวงนี้ ผมจะส่งท่านไปนี้
ดูให้ดีๆคือดวงนี้

ทั้งหมดนี้ อันนี้เมื่อเราตายแล้วเราจะเวียนว่ายในดวงดาว
เนี่ย ไปตามกำลังของกรรม จนกว่าจะเวียนมาสู่ดาวมนุษย์โลก
ได้ โอกาสมาเจอพระพุทธเจ้าหรือมาเจอศาสนาของ
พระพุทธเจ้านั้นยากที่สุด งามเข้มในมหาสมุทร มีความหมายกว่า
อันนี้ยากที่สุด เรามาเจอแล้ว ให้รีบพยายาม

โอ้โฮ ดีใจเหลือเกิน ผลที่สุดก็ถึง เคื่ากัฟามา ก็ถึง เหาะมา
พอเหาะมาเนี่ย มามองโลกมนุษย์นะ พอมาถึงปัจุบันะ ทางด้าน
ถึงขวามือ เป็นจุดใหญ่ๆ จุดเล็กๆ ทางที่ด้านซ้ายมือเนี่ยเหมือนรูป
แผนที่ประเทศไทย หัวโตๆแล้วก็เรียวยาวมามันด้วนสุดขาด ตรง
กลางนี้ขาวโพลน ไม่เหมือนนเรียมองโลกพระจันทร์ พลั๊วะ เข้าไป
ก็ถึงพอดีเลย

พอถึงก็เข้าไปกุฏิ ไปถึงก็ตัวเองก็อ้าปากอยู่อย่างเดิม ผล
ที่สุดเคื่าสอนเราอยู่พักหนึ่งก็หลับตา พอหลับตาปั๊บก็เข้าร่างพอดี
พอเข้าร่างพอดี เสร็จก็ยังแข็งเด่อยู่ จนกระทั่งที่หลังมือมันพับได้
ก็มาลูบตา ตากระพริบได้ มองอะไรเห็นก็มาบิบบปาก หุบได้ ลุก
ได้ แต่ขานี้ยังแข็ง ถอยหลังตุบๆ ถอยหลังออกไปตากแดด ของ
อาตมาอยู่ที่ กุฏิ เป็นกุฏิที่ตั้งศพ ศาลาหลังเล็กๆหลังหนึ่งเท่านั้น
ออกไปหาแดดก็ดี พอซักพักหนึ่งพอความร้อนได้ดีก็งอขา
ได้ กลับมาใส่กับข้าวเดินไปศาลา จันจ้งหันเสร็จเที่ยงพอดี

ตั้งแต่เวลาประมาณทุ่มหนึ่ง อาตมาสลบ หมายความว่าจัน
จ้งหันแล้วก็ไม่ได้นอนอะไรเลย เที่ยงพอดี ก็กินอย่างน้อยก็

ประมาณ ๑๕ ถึง ๑๖ ชั่วโมง ที่สลบไป อันเนี่ยอาตมาเสียใจมาก
ที่อาตมาไปเห็นว่าตัวเองมีอานิสงส์น้อยที่สุดคือ ขอทาน ถ้าจะ
เทียบถึงมนุษย์ ขอทาน จึงได้เสียใจมาก เพราะว่าคนเค้าหลอก
ว่าตายแล้วสูญ ทำให้เรานี้ทำอะไรไม่เต็มที่ ทุกอย่างอาตมาจำ
ได้ อาตมาสร้างโบสถ์ อาตมาคนขยัน สร้างโบสถ์ สร้างกุฏิไว้
มาก ก็ไปทวงเค้าว่า จันทำอันนั้นๆ เค้าบอกว่า “สักแต่ว่าทำ”
แหม เช็ดจริงอันนี้ ต่อนี้ไปจะไม่เอานะ “สักแต่ว่าทำ”

แต่มันก็มีเป็นบางโอกาสอยู่นะ เดี่ยวคนนั้นไปขอเรียไร
ผ้าป่า ขอเรียไรกฐิน แหม ไฉนทำโดยเสียไม่ได้ ทำแบบน้อมลง
ไม่รู้จะน้อมลงยังไง มันไม่มีอะไรจะให้เราน้อมลงไปได้ก็ทำไป
เสียไม่ได้ด้วยสังคม มันก็ยังมี แต่ถ้าโอกาสที่เราจะทำจริงๆ แล้ว
เราก็มุงที่จะต้องเป็นจุดที่เราแน่ใจ ก็ไปทำที่นั่น อย่างนี้เป็นต้น

เพราะฉะนั้นขอให้พวกเรานะเตรียมตัวเตรียมใจนะ จะไป
เสียใจร้องไห้อย่างอาตมานะ ถ้าพวกเรามัวคิดว่าตายแล้วมา
เกิดจริงหรือ เกิดได้จริงหรือ อะไรเป็นเครื่องพิสูจน์ อย่างนั้น อย่า
ไปคิดนะ ถ้าคิดละก็ เดี่ยวจะเสียเวลา ให้รีบทำความดี

เวลานี้^๑อาตมาเนี่ยมรณานุสติขึ้นสมองแล้ว ทำไมเป็นงั้น
เวลานี้^๒ของอาตมานี้มันยืมวันอยู่ นักโทษประหารชีวิต ๑๕ วัน
รอวันฆ่า เค้ายังมีช่วงนั้นเค้าจะวางใจได้ อาตมาไม่มีเลย เพราะ
เวลานี้^๓ไม่แน่ใจว่าวันไหน เพราะตอนหลังนี้ปี พ.ศ. ๒๕๑๓ เค้า
มาตามอาตมาแล้ว ได้เวลาแล้ว แต่โชคดีเหลือเกิน อาตมาเช่า
รถมาห้าคัน มีเงินสมัยนั้น ๔๕,๐๐๐ ก็มากแล้ว เสือจันทบูร
๑๒๐ ฟีน ยังมีเงาะทุเรียนไปถวายหลวงพ่อศรี ผลที่สุดอาตมาก็
จับจุดได้ พวกนี้กลัวบาป บอกคำเดียว บาป เพราะเวลานี้^๔
อาตมาเตรียมแล้วบุญ จะไปถวายท่านหลวงพ่อศรี ถ้าอาตมา
ตายใครจะเอาไปหละ ถ้าเสียกองบุญ บาปนะ

หน้าถอดสีเลย ก็เลยบอกว่^๕นี้ สมเด็จพระสังฆราชวางศิลา
ฤกษ์ไว้แล้ว โปสถ์หลังนี้นะ โปสถ์หลังนี้เสร็จเมื่อไรให้มานะ ฉัน
ไม่มีข้อแม้ใดๆทั้งสิ้น แต่ถ้าโปสถ์หลังนี้ยังไม่เสร็จ อย่ามานะ ฉัน
ไม่ไปนะ เค้าก็ไม่ได้รับเราเลย แต่ว่าหันหลังแล้วก็หนีไปเลย อัน
นี้สิมันเสียใจที่สุด

ปากก็บอกว่า เออ น้า ทำให้เสร็จซะนะ เดี่ยวผมจะกลับมา
เออ อย่างนี้นะ เราก็จะต้องทำ ทำก็ทำยังงี้ໄໝ້ໄໝ້ ไม่ให้มันเสร็จ
ก็ได้ มนุษย์เรานี้มันมีมายานี้วะ เอ้อ มันมีมายา ไม่เหมือนเทพ
เจ้านี้ เราจะทำซักໄໝ້ໄໝ້หนึ่ง เหลือໄໝ້อีกໄໝ້ໄໝ້หนึ่ง หรืออาจจะทำໄໝ້นี้
ให้เสร็จ เหลือໄໝ້ลูกกรงมั่ง กำแพงแก้ว มั่ง ว่ามันไปตามเรื่อง
อ่ามันดะ จนอายุมันเต็มที มันจ๋าแล้วก็ช่างมันที่นี้ ให้เสร็จแล้วก็
ตายໄໝ້ໄໝ້ไป ໄໝ້ໄໝ້

แต่ที่นี้เค้าไม่ว่ากับเรา เค้าก็หันเลย หันหลังก็เฒ່ນ ด้วยความ
เสียใจว่า “บาปนะ” หน้าถอดสีเลย พุดส่งท้ายว่าวางศิลาฤกษ์
แล้วนะ โปสธันั้นนะ โปสธัไม่เสร็จฉันไม่ไปนะ โปสธัเสร็จเมื่อไร
มานะ เค้าก็ไม่ได้เออได้อะไรกับเรา เค้าก็เสียใจกับคำว่าบาป
ไปเลย

อันนี้แหละมาคิดว่า อาตมานี้มันยิ่งกว่านักโทษรอประหาร
ชีวิตซะแล้ว เทวบุตรเทวดาจะเอาอะไรมาให้อาตมาซักมากมาย
แค่ไหนก็ตามเวลานี้ รสชาติที่เคยออกไปมีความสุขเพลิดเพลิน
กับสิ่งที่ได้ที่เป็น อย่างที่เป็นอยู่สมัยก่อน หหมดซะแล้ว หหมดซะ

แล้ว คำว่าตายมันตัดหมดเลย ตาย เราต้องตายจากสิ่งเหล่านี้
ตายคำเดียว ให้ความรู้สึกที่จะรู้ความออกไปรับให้มันเกิดความ
เปลี่ยนแปลงนั้น มันถูกอิทธิไใหญ่มาตัด คำว่าตายคำเดียว มันขึ้น
ไปเลย สิ่งที่ยังออกไปมีความสุขก็หดพลั้วๆเข้ามา มันเป็นอย่าง
นี้ตลอดเป็นอาจินเลย

เพราะฉะนั้นจึงว่าเวลานี้อาตมายิ่งกว่านักโทษรอประหาร
ชีวิต ว่าอย่างนั้น อันนี้บอกเล่าเก้าสิบสู้กันฟัง อย่าประมาท พวก
เราตั้งใจ เวลานี้เค้าด่าอาตมาว่าบาบุญ ช่างมัน ช่างมัน สู้มันถึง
ที่สุด เอาเถอะ ใครจะว่าไงไม่ฟังหละ ขอให้อาตมาได้ทำความดี
เพราะว่าได้ปฏิญาณจากเทพเจ้ามาแล้วว่าจะสู้ให้ถึงที่สุด ไม่
ถอยเด็ดขาด บุญที่ไหนจะบุกเข้า บาปที่ไหนจะวิ่งหนี อันนี้
ปฏิญาณมาแล้ว เพราะฉะนั้นพวกเราขอให้เป็นอย่างอาจารย์ก็
แล้วกัน เอาหละ ที่นี้ก็จบแล้ว

ที่มา: <https://youtu.be/JJRMXXvwwOI>